

af lov om arbejdstilbud til ledige og lov om kommunal beskæftigelsesindsats.

Virksomheder, som mener, at de udsættes for konkurrenceforvridning som følge af, at en anden virksomhed får løntilskud til ansættelse af en jobtræningsperson, kan klage til Arbejdsmarkedsrådet over, at udbetalingen af løntilskuddet ikke er blevet afvist efter § 14, stk. 3.

Arbejdsmarkedsrådets afgørelser om konkurrenceforvridning vil bero på en konkret vurdering.

Som eksempel på, hvad der kan indgå ved en sådan vurdering, kan nævnes en bedømmelse af, om der er et rimeligt forhold mellem antallet af ansatte uden løntilskud og ansatte med et sådant tilskud.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg er indstillet på, at der ved et ændringsforslag tilføjes en bestemmelse, hvorefter arbejdsministeren i en indkøringsperiode på eget initiativ kan tage en afgørelse truffet af det regionale arbejdsmarkedsråd op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Spørgsmål nr. 48:

»Vil ministeren give udvalget beregningsforudsætningerne for lovforslagenes (L 272–L 274) samlede udgifter og et samlet skøn over disse?«

Svar:

Ad L 272:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, afsættes der en samlet rammebevilling til indsatsen over for de forsikrede ledige på 12 milliarder kroner i 1994. Denne ramme udgør de samlede offentlige udgifter til indsatsen i 1994.

Rammen er fastlagt på baggrund af et skøn over udgifterne ved en uændret videreførsel af indsatsen over for forsikrede ledige i 1994 på 11 milliarder kroner. Denne skønnede udgift dækker:

- driftsudgifter til særlige uddannelsespladser. (Her medregnes puljen til UTB-pladser på særlige kurser for ledige),
- udgifter til uddannelsesydelse,
- udgifter til iværksætterydelse,
- den fulde lønudgift til jobtræning i den offentlige sektor (dvs. inklusive kommunernes lønudgifter),

- genoptræningsstøtte til private arbejdsgivere, der ansætter ledige i et arbejdstilbud (42 kr. i timen),
- en række mindre puljer (f.eks. flaskehalspuljen).

Det skønnes endvidere, at lovforslaget vil nedbringe ledigheden i et omfang, så der spares 1 milliard kroner på dagpengekontoen. Dette skøn bygger på, at der i den nye arbejdsmarkedspolitik i gennemsnit vil være flere personer i ét tilbud, og at en stor del af disse vil være beskæftigede inden for arbejdsområder, der ikke hidtil har været udført. Det skønnes derfor, at de ekstra personer, der deltager i et tilbud, ikke vil fortrænge allerede ansatte ud i ledighed. Denne milliard kroner i sparede dagpenge anvendes som en del af den samlede økonomiske ramme for indsatsen over for de forsikrede ledige, således at den samlede ramme udgør 12 milliarder kroner.

Ad L 273:

De samlede offentlige nettoudgifter til forslag til lov om orlov afhænger dels af, hvor mange personer der tager orlov, og dels af, hvor stor genbesættelseseffekten er. Der er på nuværende tidspunkt ikke tilstrækkeligt statistisk materiale til at give et rimeligt sikkert skøn over hverken personkredsens omfang eller genbesættelseseffekten.

Med de i lovforslaget angivne orlovssatser på 80 pct. hhv. 70 pct. af dagpengemaximum vil forslaget være udgiftsneutralt for det offentlige, hvis genbesættelsesprocenten er ca. 75. Det vil sige, at 3 ud af 4 orlovspersoners stillinger i orlovsperioden vil blive erstattet af en ledig. I dette tilfælde vil de sparede dagpenge til ledige, der ansættes i orlovsperioden, være af samme omfang som udgifterne til orlovsydelse.

Det kan på baggrund af ovenstående forsigtigt skønnes, at lovforslaget stort set er udgiftsneutralt for det offentlige, idet genbesættelsesprocenten ikke forventes at afvige markant fra ca. 75. Hvis genbesættelsesprocenten er større end ca. 75, vil lovforslaget medføre offentlige besparelser, hvis samlede omfang også vil afhænge af antallet af orlovspersoner. Omvendt vil en lavere genbesættelsesprocent medføre offentlige merudgifter.